26/08/2020

Πάλι ο Αύγουστος μας έφερε οδύνες

/ Γνώμες

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη
Δημάρχου Λευκονοίκου

Αχ, αυτός ο Αύγουστος μήνας! Μήνας του πόνου, της θλίψης και της οδύνης! Μήνας των κακών μαντάτων. Μήνας του ολέθρου και του θανάτου. Μήνας που σβήστηκε το χαμόγελο από το πρόσωπο των παιδιών.

Τούτη τη φορά τον νιώσαμε τον Αρμαγεδώνα! Σείστηκαν οι πόρτες μας. Αναρωτιόμασταν ποιο κακό άραγε βρήκε τούτο τον τόπο. Μέσα στην κάψα του καλοκαιριού, μ' έναν ήλιο ανελέητο, που άνθρωποι, ζώα και γη διψάνε, σαν εκείνο τον άλλο Αύγουστο, πριν από 46 χρόνια, ήρθε πάλι το κακό.

Μάθαμε σε λίγο ότι έγινε φονική έκρηξη στη Βηρυτό. Στη γειτονιά μας. Κι ακούστηκε μέχρι το νησί μας! Φαντάζομαι τι σεισμός έγινε στην πόλη της Βηρυτού! Τι κλαυθμός και οδυρμός! Τι κραυγές τρόμου και απελπισίας θα έσκισαν τον αέρα. Ξερνούσε φωτιά ο ουρανός. Αντήχησε το ηχείο του θανάτου!

Τους συμπονέσαμε τους γείτονές μας. Είναι κι αυτοί πολύπαθος λαός. Πέρασαν πάθια και καημούς ασήκωτους με τον αδελφοκτόνο εμφύλιο που σάρωσε σαν

τυφώνας όλη τη ζωή τους, λίγο μετά το κακό που μας βρήκε εμάς. Για να γλυτώσουν κατέφυγαν στο νησί μας και συντέλεσαν στην ανάκαμψη της οικονομίας μας. Τους το χρωστάμε, λοιπόν, να τους βοηθήσουμε σήμερα που βρέθηκαν σε μεγάλη ανάγκη. Το κακό που τους βρήκε είναι ανυπολόγιστο. Οφείλουμε να βοηθήσουμε όλοι μας, με όσες δυνατότητες έχει ο καθένας μας, γιατί είναι ένας λαός γειτονικός με τον οποίο μας συνδέουν δεσμοί χιλιετιών. Τα κύματα της θάλασσάς μας φτάνουν στις δικές τους ακτές.

Θυμήθηκα τα λόγια του αγαπημένου Ακάνθιου φιλολόγου, του μ. Κυριάκου Πλησή:

«Οι άνθρωποι μιλήσανε. Γλώσσα βαριά σαν τον ήλιο. Στολίσανε το κορμί τους και το σπιτικό τους. Καβαλήσανε τη θάλασσα κι είπαν αδελφούς τους γείτονές τους».

Έτσι οι γείτονές μας, οι αδελφοί μας, που είδαν τη φλόγα του θανάτου να προχωρεί, που βίωσαν την απαίσια συμφωνία του θανάτου, χρειάζονται μεγάλη αρωγή. Εδώ θα δείξουμε τον ανθρωπισμό μας, θα δείξουμε έμπρακτα τη χριστιανική αλληλεγγύη μας, την αγάπη μας προς τον πλησίον μας.

Ας μην αφήσουμε τον χρόνο να μας κάνει να ξεχάσουμε. Οι ανάγκες τους είναι συνεχείς και τεράστιες. Ξέρουμε εμείς τι σημαίνει να ξεσπιτωθείς! Ξέρουμε καλύτερα από τους άλλους! Τον ζήσαμε στο πετσί μας τον ξεριζωμό, τον χαλασμό, τη φωτιά του πολέμου!

Μακάρι να μην ματαγίνει τέτοιο κακό!